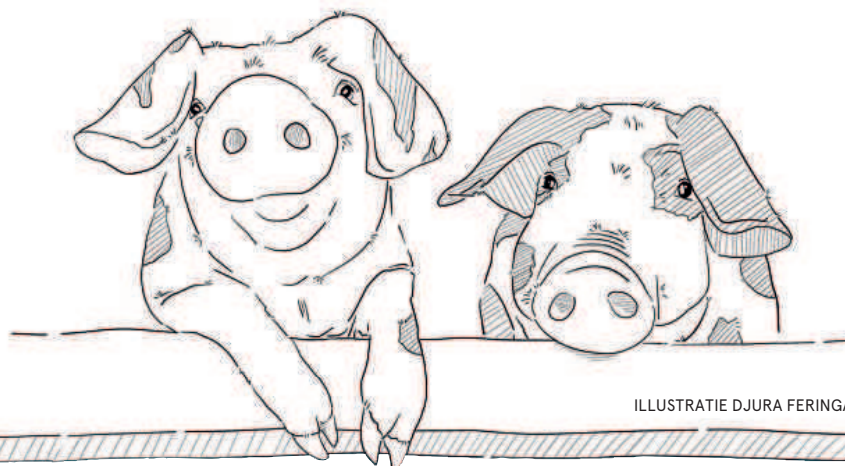

DAGBOEK

BIGGEN JOURNAAL

ILLUSTRATIE DJURA FERINGA

Blupsielandje

Met twee honden, een poes, vijf hennen, een haan en man Paul woont Janna Zuiderveld op het Friese platteland. Ze begonnen aan een nieuw avontuur: twee biggen grootbrengen, om ze uiteindelijk op te eten.

Had Paul in zijn jeugd een heel heideterrein voor zichzelf, mijn lapje 'natuur' bestond uit het blupsielandje. Een braakliggend stuk grond in een stadswijk dat al gauw volgebouwd zou worden. Wat een avonturen heb ik daar beleefd met mijn vriendje Henk. Steevast kwam ik met de rubberlaarzen vol blupsie thuis.

Mijn moeder zou er nu om kunnen lachen. Zij nam mijn broer en mij vaak mee naar het park en in de weekenden maakten we fietstochten. Op een van die ritten redde mijn vader een fuut die verstrikt zat in een visdraad. Het maakte enorme indruk op me. Dat hij dat durfde, terwijl die vogel paniekerig probeerde hem te pikken!

Kennelijk had ik als stadsmeisje wel iets met het buitenleven, want ik wist al jong: ik wil later een leuk verbouwd boerderijtje met beesten, vlak bij de stad. Dat is ten dele gelukt. En ja, ik heb nog wel eens heimwee naar de reuring van de stad; een naar, onbestemd gevoel.

Gelukkig zijn hier de beesten en bezigheden om je af te leiden. De altijd vrolijke Saartje, Sjors die je trouw gezelschap houdt, Spons die bij je op schoot kruipt – of de nagels in je benen zet. Niets ontspant beter dan het ruimen van kippenstront na een dag achter de laptop. Of kijken naar Beer en Zussie hoe ze – bijna bovenop elkaar – liggen te zonnen.

Laatst kocht ik een voetbal voor ze. De jongen van de speelgoedwinkel schoot in de lach toen ik zei dat die voor de varkens was. „Dat heb ik nog nooit gehoord mevrouw. Nou, ik hoop dat de varkens er veel plezier mee hebben.“ Ik heb het ze staan voordoen en stond voor aap in de wei.

Zo sta ik wel vaker. Ik ben helemaal geen held. Toen Paul me voor mijn verjaardag kippen en een haan cadeau deed (ik had ooit gezegd: „Als Groningse in Friesland wil ik graag Groninger Meeuwen“), durfde ik eerst nauwelijks bij ze in de ren.

Sinds kort hebben we een hen die tot bloedens toe wordt gepikt. Als haar 'vriendinnetjes' bloed 'proeven', gaat het van kwaad tot erger. Afleiding helpt dan, dus scharrelen ze vooral los over het erf. Hopen dat er geen havik of vos langskomt voor het openluchtbuffet – zo is er altijd wat, saai is het nooit.

Horen we een gekakel van jewelste, dan zeggen we tegen elkaar: „Een ei.“ En zo daalde vorige week zomaar ineens de betekenis van kakelvers in.

janna.zuiderveld@mediahuisnoord.nl

Volgende keer:
Emmer op de kop